

Indhold

<i>Forord</i>	9	<i>Kærlighed</i>	157
<i>Bibelen</i>	13	<i>Menneskelivet</i>	167
<i>Bøn</i>	29	<i>Din næste</i>	185
<i>Djævelen</i>	45	<i>Skabelsen</i>	193
<i>Døden</i>	55	<i>Synd</i>	201
<i>Forkyndelse</i>	63	<i>Taknemmelighed</i>	211
<i>Fortabelse</i>	73	<i>Tilgivelse</i>	217
<i>Glæde</i>	77	<i>Tro</i>	223
<i>Gud</i>	81	<i>Vantro</i>	237
<i>Helligånden</i>	93	<i>Visdom</i>	243
<i>Håbet</i>	99	<i>Forfatterregister</i>	247
<i>Jesus</i>	107		
<i>Kirken</i>	121		
<i>Kristenlivet</i>	133		

Forord

“To ting er uendelige: universet og den menneskelige dumhed. Dog er jeg ikke helt sikker, hvad universet angår.”–

Sådan lyder en udtalelse, der tillægges Albert Einstein. Om han nogen sinde har sagt det, får stå hen; det strider i hvert fald ikke mod andre ytringer af ham, hvoraf nogle er citeret i denne bog.

Og det er ord, som let melder sig i tanken, når man står over for den aggressive ateistiske, i særdeleshed antikristelige propaganda, der fører sig frem i medierne i dag. Stadig på ny kendetegnes den af, hvad der kun kan betegnes en stupiditet, som virker næsten utrolig i betragtning af, at den jævnlig kommer fra mennesker, som i kraft af deres uddannelse og position måtte formodes at have i hvert fald en nødtørftig viden om og forståelse af de ting, de taler om. Det har de ganske simpelt ikke. Det er, som om der på dette felt ses bort fra alle de krav om kompetence og elementær sund sans, som der i andre forbindelser lægges så stor

vægt på i nutiden. Bare noget er antikristent, accepteres det som “synspunkter” i en “debat”.

Den moderne gudløsheds talsmænd synes heller ikke at være opmærksomme på det komiske skær, som de stiller sig selv i, når de paraderer som alternativer til det helt overvejende flertal af åndshistoriens største gennem alle tider. “Vorherre, Helligånden, Jesus og Jomfru Maria har altid rangeret i min bevidsthed på samme plan som nisser,” skrev en landskendt politiker i en kronik i en københavneravis. Øjensynlig faldt det hende ikke ind, at det bl.a. var Michelangelo og Bach, Kierkegaard og Dostojevskij, Frans af Assisi og Moder Teresa, hun gjorde nar af – og dermed gjorde sig selv til nar. Det værste er, at voksende dele af offentligheden i den såkaldt postmoderne verden tilsyneladende heller ikke bemærkede det.

At stille disse forhold i relief er et formål med denne citatbog. Dog kun sekundært. Primært er det vort håb, at den kan formidle noget af det “mægtige åndepust” (ApG 2,2) fra det rige, hvor ikke dumheden, men visdommen er uendelig. Fordi kærligheden er uendelig.

At udvalget har et præg af tilfældighed, siger sig selv. Ingen kan have et overblik, der ville tillade en tilfredsstillende vægtning

og systematisering, endsige nogen form for fuldstændighed i en sådan samling. Det drejer sig ganske enkelt om udsagn, som vi gennem årene har noteret fra en broget mangfoldighed af publikationer – ingen nævnt, ingen glemt. Rubriceringen under en række kristne kernebegreber i alfabetisk orden har vist sig som den mindst utilfredsstillende.

At ingen skriftsteder anføres, behøver næppe nogen forklaring. Bibelen, i kirkens store tradition altid erkendt som Guds ord, er på et andet plan end al menneskelig visdom. Som Luther formulerede det:

“De kristnes første principper bør altså udelukkende være de guddommelige ord, mens alle menneskelige ord bør være konklusioner, der er udledt af dem, og som igen bør føres tilbage til dem og afprøves på dem. Det er disse guddommelige ord, der frem for alt burde være fuldstændig kendt af enhver. De skal ikke søges og læres ved mennesker, men mennesker skal dømmes ved dem.”

Udeladt af samlingen er endvidere citater af salmer og poesi af enhver art. Der ville – i særdeleshed – ikke være nogen mening i at begynde at citere fra Den danske Salmebog, som vel stadig med sine udtømmelige skatte er, om ikke hvermands, så de fle-

stes eje. Kingos og Brorsons, Grundtvigs og Ingemanns visdom hentes bedst dér.

I øvrigt kan læseren jo selv tilføje, hvad han eller hun måtte savne i samlingen. På en måde er det netop et sådant “medarbejde”, den gerne skulle lægge op til.

Det er faktisk, hvad de blanke sider bag i bogen er beregnet til.

Højslev, april 2010

Kirsten og Poul Hoffmann

Bibelen

BIBELEN ER IKKE BARE en bog, den er et levende væsen med en kraft, som overvinder alle modstandere.

Napoleon Bonaparte

NOGLE MENNESKER har så travlt med at forsvare Bibelen. Jeg vil ikke prøve at forsvare Bibelen mere, end jeg ville finde på at forsvare en løve. Slip den løs, og den forsvarer sig selv.

Martin Luther

VI TROR, at det mest videnskabelige standpunkt og den mest fornuftige indstilling er, at man tager Bibelens beretninger bogstaveligt. Vi kan være sikre på, at alle disse ting skete netop sådan,

som de er fremstillet i Den hellige Skrift. Vi hviler i tryghed på Skriftens urokkelige klippe.

Winston Churchill

NÅR JEG SIDDER med min bibel foran mig, holder jeg et af verdens underer i min hånd. Verden er fuld af bøger, men her er Børgernes Bog, her er det ord, som aldrig vender tomt tilbage – dette er hemmelighedsfulde gudmenneskelige ord, som i skrøbeligt klædebon gemmer guddommelig kraft, og som ved Ånden på ny og på ny bliver levende og virkedygtige, så de, tilegnet i tro, ryster århundredernes støv af sig og forvandles til et levende budskab fra en levende Gud over for de stadig skiftende slægter ...

Der er en egen opstandelseskraft i bibelordet; det ikke blot taler om opstandelsens kraft, det er selv gennemtrængt af opstandelsens kraft. Gang på gang er bibelordet blevet dømt til døde og korsfæstet af rå uvidenhed og lærd kritik. Se så! nu måtte det da være ude med ordet; nu var det nagelfast bevist, at det hele var sagn og myter, opspind og hjernespinde. Uhyre lærdom var som en stor sten væltet for ordets grav; alle officielle autoriteter havde

sat deres segl for graven. Men se, kort efter gik bibelordet igen sin gang blandt skarerne og åbenbarede sig “ikke for verden, men for disciplene”. De enfoldige smagte dets kraft, erfarede dets trøst og skuede dets skønhed – og kritikken “lærdom” blev selv trillet bort til de menneskelige hjernespins og dårskabers affaldsdynger.

Carl Axel Skovgaard-Petersen

DER VAR ET TIDSPUNKT I MIT LIV, hvor jeg kom til at tvivle på Skriftens guddommelighed. Jeg besluttede som jurist og dommer at foretage en undersøgelse af sagen og gå frem over for den bog, som jeg ville gå frem i enhver anden sag i retten, lytte til vidneudsagn og samle indicier for og imod. Det blev et langt, alvorligt og dybtgående studium. Nu, efter at have anvendt de samme principper for bevisførelse i dette religiøse spørgsmål, som jeg altid har anvendt i verdslige, er jeg kommet til det resultat, at Bibelen er en overnaturlig bog, at den er kommet fra Gud, og at det eneste sikre for menneskeheden er at følge dens lære.

Salmon P. Chase